

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Tuba Tragica, Seu Historiæ Horroris Plenæ Dominicis Per
Annum Concionatorio ritu aptatæ, Quibus ad oculum
ostenditur, quàm acribus pœnis flagitia proscindat
scelerum Ultor Deus**

Selhamer, Christoph

Norinbergæ, Anno Gratiaë M.DC.XCIX.

Concio XII. Dom. Sexages. Fatalis ira.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52721](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52721)

mortis ad cœlos mittendum, peccata condonare; hoc verò, quia infinitè justus est, & impenitentes pœnis addicit sempiternis, quas omnium à cervicibus avertat JESUS Christus Dominus nolter, qui cum Patre & Spir. S. vivit in secula. Amen.

CONCIO XII.

DOMINICA SEXAGESIMÆ.

Fructum afferunt in patientia. Luc. 8.

Fatalis ira.

(1) Matth.
7.

A.
Patientiæ
fructus
magni &
multi.

Obile germen patientia est AA. *ex fructibus cognoscetis* (1) uberrimam indolem ejus & naturam. Juxta commune diverbium, *patientia congerit rosas* variarum nempe virtutum, spei, timoris, humilitatis & charitatis. *Patientia parturit rosas* & merita coacervat, expungit debita apud Deum contracta, eluit flagitia, flammam purgatorias pacat, mitigat. *Patientia colligit rosas*, spei plenas & Divini solaminis, ut talis anima sæpè cum Xaverio S. Indiarum Apostolo exclamet: *amplius Domine amplius! patientia spondet & exhibet rosas* tanquam evidens symbolum obtentæ Beatitudinis & paradisi celestis feliciter penetrati, unde suo Theophilo per Angelum rosas transmisit Dorothea S. Virgo & Martyr, quibus pariter ad Martyrium inflammavit Theophilum. O quot millia orco victima cessissent, nisi eis per patientiam datum fuisset has rosas decerpere. Fatentur illi hanc in horam cum Jobo (2) *vitam & misericordiam tribuisti mihi, & visitatio custodivit spiritum meum. Patientia rosas procurat*, ex quibus tandem nobis gloriæ texatur corolla. Ad hanc coronam omnis patiens anima identidem cum Paulo (3) *inspirat: momentaneum hoc & leve tribulationis nostræ æternum gloriæ pondus operatur in nobis.* En fructus verè splendidos, quos parit patientia! Eset quidem operæ pretium, si singulos fructus singulis sermonibus condecora-

rem;

rem; at cum statuerim hoc anno non nisi tragica producere, fructus hœc in aliud tempus sepono, & contrarios impatientiæ, tragicos & pestiferos iræ fructus lustrare decrevi, unde omnes primam tot pestium radicem, iram & rancorem suis è præcordiis proscribant. O quàm mortiferos fructus hoc stygium iræ semen educat, animi tumorem & rixam, clamorem & contumeliam, indignationem & blasphemiam, cladem ac ruinam! Opt. AA. non loquor hic loci de ira, quæ laudabilis ac Deo etiam probata est. *Irasimini & nolite peccare* (4) Pfaltes inquit regius. Potest quis unâ irasci & nullatenus peccare, & vicissim potest quis non irasci & simul non irascendo graviter peccare. Datur nempe ira *per zelum*, quæ justa est; & datur ira *per vitium*, quæ semper culpabilis est, nostri sermonis præsens objectum. Irâ per zelum, irâ justâ & piâ semper in suos liberos ardere debent parentes, castigando in illis, quidquid discolorum est. Hæc ira qui carent, hoc ipso tanquam peccaminosi graviter à Deo puniuntur, ut patet in Heli. Quidquid scelerum suis in filiis parentes nimium molles dissimulant, unâ eum suppliciis ipsos in parentes redundat. Competit ad eò hæc ira omnibus conjugatis, qui suo è thoro prolem educant. Competit hæc ira pædagogis & magistris, vi cuius improbos in virga etiam ferrea corripere jubentur & calligare, nisi velint per indulgentiam somnè noxiam se omnium illorum reos constituere, quæ per hispidos discipulos patrantur. Competit hæc ira omnibus præpositis seu sacris seu profanis. Proscindi debent scandala, puniri debent suis à magistratibus flagitia publica, id nisi faciant præpositi majores, principes, prætores, consules ac Reip. primores, ipsi sanè metuere debent iram omnipotentis. Facere jubent mala, qui non puniunt mala. Qui tolerant adulteria, ultrò per conniventiam adulterii crimen participant. Talis ira parentum in filios, magistrorum in discipulos, Summatum in subditos non pugnat contra charitatem, sed eam potius promovet, & sustentat. Odit suos, qui suos nec corrigit nec punit. Quod de filiis Script. (5) dixit, id de omnibus aliis subditis intelligi debet: *qui parcat virga, odit filium suum &c. Tu virgâ percutes eum, & animam ejus de inferno liberabis.* Competit hæc ira ædium patronis, œconomis, ut eam in tempore sciant suos in domesticos effundere, si scandalum dare notentur.

O

Compe-

(4) Pf. 4.
B.Ira duplex,
ira per
zelum &
per vitium.
Illa semper
laudabilis,
hæc semper
culpabilis est.(5) Prov.
13.

Competit hæc ira ipsis etiam Concionatoribus, quoties è pulpito declamant. Væ præconibus illis, qui suis tantum occinunt placentia! qui suorum tantum aures fricare satagunt, de moribus corrigendis parum solliciti; qui suos AA. semper (6) laudant, nunquam verò emendant; quos hoc ipsè Spiritus Sanctus (6) *canes mutos vocat, non valentes latrare*; hi sicut graviter peccant molli culcitra peccatores fovendo, ita iustam Numinis iram in seipfos provocabunt, nisi iustam hanc iram comprehendant, quâ impuros exagitant, quâ superbos debellant, quâ lurcones & bibones excaudicent, quâ cæstrò invidiæ vel inveterati rancoris percitos perpetim flagellent. Competit hæc ira ipsis ut plurimum Confessariis & conscientiarum arbitris, ut ne tot scelerum reis palpum obtrudant, metuentes, ne hunc vel hanc adipalem personam, cui aures dare solent contenti, à se & à tribunali suo abalienent, plus propriæ commoditati, plus muneribus & bellariis, quàm animarum bono consulentes. Quid lucri ex tali palpo aut conniventia seu mititate Confessarii reportent, infra fusiùs ex instituto dicetur, cum Dom. 3. post Pent. expediemus. De hac inquam laude digna & summè necessaria non loquor hodie, alibi rectius hanc molam versaturus. Thema meum ira est vitiosa, peccaminosa, summè noxia & culpabilis ira. Ut sic ira hæc aliud non est, quàm *vindictæ appetitus* in eum exardescens, à quo se quis læsum autumat; hæc hæc ira verè stygia est, quia deorsum trahit; eamque vult totis viribus profcindi (7) Paulus: *Omnis indignatio & ira tollatur à vobis*. Cur? plures rationes exhibet Script. & SS. PP. Ex Jobi (8) sententia, hæc *ira sul-tam occidit*, ut fuse probabimus in Echoni. Tub. Dom. 4. post Pasch. Ex Siracidis oraculo (9) *ira & furor utraque execrabilia sunt*. Christus ipse his iratis (10) gehennam intentar. Vis uno è fasciculo fructus iræ hujus pendulos spectare? Chryf. homilias evolve, (11) ubi S. P. hæc declamat: *iracundo homine nihil insuavius, nihil gravius, nihil infestius, nihil turpius; fera potius quàm iracundo homini cohabis averis*. Suasit olim sapientissimus Plato omnibus iratis, ut se in speculo probè contemplantur, sic iram omnem ocus sopiendam persualus, si oculis tam informe monstrum spectarent; unde Germanos inter vulgare illud proverbium profluxit: *cælo stare irati hominis facies, omnes rustici*

C.
Impatien-
tiæ ac iræ
fructus
funesti.
(7) Ephes.
4.
(8) Job. 5.
(9) Eccli.
27.
(10) Matth.
7.
(11) S.
Chryf.
hom. 29.
ad pop.
Aut.

concurrerent, ut æris pulſu horridam tempeſtatem mature propullarent. Ipſe iterum Plato ſi commotior fuit, dicere ſolitus eſt ad ſuos; niſi iratus eſſem, probè te depecterem; innuere voluit, nullum prudens conſilium ab ira dictari. Hæc cauſa fuit, cur Auguſtus Cæſar nihil unquam iratus decerneret, niſi antè græci alphabeti literas linguâ percurriffet. Novit apprimè Cæſar, ſic ab Athenodoro edoctus nihil moderabile iram ſuaſiſſe, ſed omnia potius ſuique deque rotâſſe beſtiæ inſtar inſanis moribus furentis, quò eam cœca paſſio deturbat. Hæc ſtatu tragico quodam exemplò firmare, quia multos dari video, qui nudis vocibus modicam velint fidem deferre. Patebit indè quàm inviſus hoſpes rancor ſit, niſi eidem è veſtigio portæ omnes oblerentur, & quàm nihil penitus tentari debeat, *dum mens irarum violento fluctuat aſtu.* A rure factum peto, quia ruri factum, & hodie ruralis Seminator etiam in Evangelio à primâ Veritate producit. Agit de hoc ruricola Phil. Doultr. (12) cuius voces repræſento. Refert hic virum agricolonum, poſtquam *ſole ſub ardenti flaventia meſſuit arva,* & etiam colligandis manipulis occuparetur, filium ad propria remiſiſſe, ut plura ſecum vincula foràs deproperaret. Abiit illicò filius, ſed cùm in via vel cum æqualibus luderet, vel fugitans laboris moras neçteret longiores, pater exſpectatione ſua tardius filio remeante, numerare primùm tempus, mox impatientes ferre moras, varias ſecum morandi cauſas expendere, & inſanis tandem modis excandefcere cepit. Cùm ergò ira peſſima non caleret, ſed æſtuaret, ex reducis filii tarditate, propè in amentiam datus, ſanguinem ſuum in filio barbara crudelitate exceperit. Suffeciſſent ad puerum caſtigandum verba ſolitò acriora; alapa tres teſtudineum gradum ſat abundè caſtigâſſent; at furor prædominans omne conſilium protrivit; glebam primitus, inde ligna, lapides & clavos, ac quidquid obvium furor porrexit, vi maxima in puerum coniecit. Non eſt telum manibus dilapſum, in noſtra poteſtate, unde nec eò volat, quò deſtinatur. Plus nocuit filio parens, quàm vellet nocere; illi enim, cui vitam dedit, tot jaculis petito vitam rapuit. Vix filium truculentus parens enecuit, mox damnavit, quod fecit; deſiit furere viſo funere, ſed ocuus cum occiſi filii tantus dolor, tanta poenitudo oppreſſit, ut ad extrema ſe conſilia de-

O a

trudi

(12) Phil.
Doultr.
pæd.
Chriſt. c. 7.
ſ. 7.
D.
Exemplò
tragico
diſta
firmantur.
Hiſt.

trudi pateretur, sibi que jam ipsi flagrantissimè intensus desperatissima cogitaret. Cadavere obviis manipulis tumultuarie tecto properè domum cucurrit; domi nec uxore nec filio infante salutato horreum ingressus, arreptò laqueò, ex alta se trabe suspendit. Hem alterum funus, quod præceps & efrænis ira maturavit. Sedebat tunc à recenti partu in balneo uxor, infantulo ad ubera hærente; hæc cum excitatum foris tumultum percepisset, anxia è balneo prosiluit, & in horreum excurrit, in tantis autem curis suæ prolis oblita infantem neglexit, qui interim balnei undis suffocatus tertium funus fecit. Sic utrinque se horrida scena mulieri aperuit: in horreo maritum suum ex alto pendulum funus, ad balneum reversa etiam infantem reperit aquis extinctum. Desæviisse credi poterat atrox ira jam triplici fatò stipata; at necdum finis: mulier tot malis icta, post horridos ejulatus pariter in desperationem acta, ad horreum revertit, clausoque ostiò eadem ex trabe juxta pendulum & adhuc calentem maritum se suspendit. Sic uno die quatuor funeribus ira stygia mundum incestavit. Ait quidem de conjugatis Paulus (13) *erunt duo in carne una*, hic autem rectius dicas: *erunt duo in trabe una*. Has strages edidit crudelis ira, plures editura, si plures fuissent ex familia Mopsi superstites. Moras si culpabiles puer texuit, an ideò ob tam levem noxam tam enormiter irasei debuit parens, ut cum ferrò è curru raptò peteret & mactaret? at quid non immanis furor designat! nullum est consilium, quod irà excoquit. Nihil moderabile suadet ira, in clades & in strages, in cædes & in luctuosissimos casus projecta; ergò nihil unquam statuatur, dum bilis fervet. Hanc legem Ambrosius fixit Theodosio irâ nimis exotica in Thessalonicenses accensò, ut si qui posthac etiam ob maleficium Cæsaris essent edictò necandi, id tamen edictum primum post trigesimum diem effectui daretur. Sic ira interim deferveret, & à nostris cervicibus grandis malorum ilias repellatur, certò nos oppressura, sic cæcutientis iræ impetum sequamur. Execramur omnes jure suo hunc Ripaldum, & truncantum Amyntam, sed unà in nos quoque dicam revolvimus, qui sæpè frivolis & inanibus gerris turbamur, ut projecta ratione nostra, quâ solâ à brutis distinguimur, jam bubalos, jam indicos gallos amule-

(13) Eph. 5.

æmulemur, qui visâ tantùm purpurâ mox ridiculis irarum æstibus effervescent. Ad tricas & contumelias, ad rixas & injurias, ad pugnos & pugiones, ad sudes & cultros, ad plagas & vulnera, ad neces & venena per iram venit, è vultu, è verbo, ex nuda suspitione ac re omnium levissima repente suscitatur. Vix pedem modicum domesticus verba exerravit, jam sacra sacris miscemus. Vix sale nimio jusculum condidit Berta, ocius in patinas & in ollas animadvertimus. Vix penna cunctatur obsequium, vix sepia penetrat papyrum, mox atram bilem evomimus, & in tauri felle toti natamus.

Hos inter crudiones nemo tutus ac suæ salutis securus annum extrahat. *Ira damna & effectus arbitrari si lubet,* (14) Seneca, *verba sunt doctissimi* (14) Senecæ, *nulla unquam pestis humano generi plura stetit.* Totus cit. l. Seneca legatur & expendatur: quot verba fundit & voces, tot ab ore ac calamo suo oracula mittit. *Hic cades videbis ac venena, sordes mutuas & urbium clades, gentium exitia, regionum excidia, ipsorumque principum sub civili hasta venalia capita, subjectas tellis sacces, nec intra menia coercitos ignes, sed ingentia provinciarum spatia hostilibus flammis corusca. Hem nobilissimarum civitatum fundamina vix notabilia! hæc ira dejecit. En solitudines per multa millia, sine habitatione desertas, hæc ira exhaustit. Hem tot memoria proditos duces, pessimi sati exempla, alium ira suo in cubiculo confodit; alium inter mensales lautitias ira percussit; alium inter leges ac fori spectaculum ira lancinavit; alium filii, alium servi præceptis ira interemit. at quid singulos enarro, in quos viritum ira exarsit? en casus gladio conciones, & plebem immisso milite contrucidatam, atque in perniciem promiscuam totos populos capitis damna passos. Sic ævò Senecæ in ethnicos ira delævit, sic nostrò in Christianos, in ipsos fidei domesticos exarsit. Scimus, quam tragædiam unius Theodosii Imp. lamentabilis ira paulò ante citata, luserit Theſsalonica. Rem diximus, frivolum illius causam huc transtulimus. Occisus est repente in populari tumultu aulicus quidam vulpanser Principi dilectissimum caput, quia se apprimè genio ejus atque indoli tunc necdum correctæ novit accommodare. Cùm necis hujus author investigari non*

(14) Sen.
l. 1. de iræ
c. 2.

E.
Compendium
dium maiorum
ex ira prefluentium.

F.
Ira nihil moderabile suadet

ri non posset, suis à suffronibus eò inductus est, ut crederet à civibus patratam esse cædem. Et cur non ab æmulis aulæ proceribus? suspicio fuit, quam rectius in palatinos æstrò invidiæ percitos reflexisset, quàm in cives; rancor tamen inde conceptus tantæ fuit immanitatis, ut septem civium millia, spectaculi exhibendi specie unum in locum collecta, inau-lita crudelitate flamma & ferrò perimeret; hinc pœnitenti legem sanxit Ambrosius jam actu memoratam, prout fusè perhibent Nicephorus, Sigonius & Baronius &c. Possem iræ hujus seu rectius furæ instar grassantis invidiæ recentia producere vivorum exempla, sed cum omnium oculis & auribus objaceant, aliis hanc barbariem nullò ævò auditam, ferrò pariter ac flammis proscindendam transmitto. Faxint boni cœlites, ut hæc tot hominum, tot populorum depopulatrix bestia suis cum affcclis ultra promontorium malæ spei profligetur, aut potius toto terrarum orbe propulsetur, rectius ad orci fores suo cum triformi cerbero in umbris, quàm hoc sub SOLE nostro plus ultrà in terris latratura. Tunc pax. Quanquam quid opus est recentibus exemplis hanc bestialem iram proscindere? nunquid ea ubivis pænè locorum prostant? ò quàm lætales iræ ipsos sæpè inter fratres & arctissima consuetudine junctos contubernales exsurgunt? quoties bella horrida & cruenta hæc pestis excitat lufores inter & gulones? quoties una vox jocoseria totam fraternitatem poculis haustam, poculis mutuò in faciem devolutis extinguit? multos digitò circumagas, quocunq; placuerit, quamdiu frugali victu contenti sobriè, justè in Domino vivunt solitarii, at popinis illati, at sociis siphonibus juncti vinò aut lupulò incalescant, ocus tricari & rixari, jurgari & convitari, grassari & digladiari occipiunt. Hanc iram qui prævident, totis viribus iræ fugiant sementem, vitent occasiones noxias, socios flagriones, & mille probrorum seminaria popinas; obeant hi turbulenti simul & temulenti homines, duplici ex capite in orcum defluant, quia temulentiam sepulti, & rancoris æstu succensi supremum claudunt diem. Talis lurco re-
 ctà hinc in barathrum detrusus, erat miles ille, qui aliquot ab-
 hinc annis, vigente adhuc pace Cæsarem inter & Turcam, in
 Austria exauctoratus multo tempore rancorem circumtulit,
 suum

G.
 Iræ fatalis
 icydentes
 causæ.

H.
 Ira militu-
 ris.

suum in Ducem illicò exonerandum, modò ipsi obuius occurreret. Audiit fortè Ducem hunc Viennam descendisse, mox ergò & miles iste Viennam excurrit, ut vindictà toties exoptatà se probè exfatiaret; cùm verò apprimè nôssset, quantum dexterà sua Dux valeret, ut animosior redderetur, largiori se poculo inebriavit, antequam in arenam descenderet, plus furori suo quàm arti confisus. Sic vino mersus gradu titubante Ducis ædes petiit, strictoque gladiò ad duellum Ducem olim suum exciuit. Prospexit è fenestra tribunus, & cùm ebrium lurconem in plateis tumultuari videret, minis eum statuit repellere. At miles efferatior factus, contumelias contumeliis, blasphemias blasphemis adauxit. Non potuit ergò ultra per amicos clausis foribus à periculoso congressu avocari. Rupto aggere descendit Dux, sed antequam sua in gulonem arma stringeret, ultimùm adhuc fidenter monuit temulentum, sibi parceret, ac sòbrius crastinà rediret. His insuper habitis ruit ebrius, modis omnibus sanguinem sitiens alienum; quò visò, Dux ictibus fortiter elusis, rectà tandem in pectus militis ferrum direxit, ac hominem bestiam letali plaga saucium, humique porrectum oreo transmisit. En iracundiæ stoliditatem! bibunt, ut bilem accendant, accensa bile in necem ruunt & in orcum. Quid agit jam uterque tartarò conclusus miles iste, & rusticus ille tot funerum author impius execrandus? Exerantur ambo in flammis hodiè immanem iram suam, & præcipitados rancores, at nimis serò. Multò antè obviari debebat grassanti iræ. Ira fervente nihil tentare debebat mopsus, ira spumante nulla contra Ducem suum arma corripere debebat miles, multò minus iram potuit vinò ad ebrietatem haustò inflammare.

Subtrabe ligna foco, si vis extinguere flammam.

Novit indolem pessimam miles, quã vinò madidus etiam in validas exsurgeret iras; sed vel ideò parcius erat vivendum, ne sub cinere gliscens focus iræ tot stramentis auctus in enorme incendium erumperet, nullò ævò sopiendum. Edormita esset crapula; fors alia consilia captasset. Prout jam meminì, bulliente ira nihil loquendum, nihil tentandum, agendum nihil.

(15) Pf. 4.

I.

Irato nec loquendum ali- quid, nec agendum.

hil, donec animus non nihil ab efræni passione liber singulos sciat colores discriminare. Sic David fecit (15) de seipso palam professus: *turbatus sum, & non sum locutus.* Sic idem arctè visi sunt observare ipsi etiam Ethnici ac gentiles Philosophi, Plato maximè atque Socrates: hic filio suo graviter delinquenti graviter iratus, strenuè impetum naturæ cohibuit dixitque: *caederem te, nisi modò iratus essem;* dicere voluit, id quod differtur, non aufertur, at nunc n'l adhuc tentandum, ne propera festinatio ad vindictam, cæcos pariat catulos, ut commune habet proverbium. Plato gravem iram contra servum suum concepit; huic obvio pariter dixit: *ô quàm te modò loris atque bubalis excarnificarem, nisi iratus essem.* Grande probum filius ejus patrabat, grandi castigatione dignissimum; ne tamen iræ locum daret ampliorem, filium ad Xenocratem ludimagistrum Plato dimisit, hoc cum imperio: tu filium cæde, tu filium flagella, dum virgas largus cruor imbutat; ego enim iratus sum, & ineptus, ut sceleris patrati vindices pœnas à filio resumam. Ab Ethnicis saltem Christiani discant, iram compescere, nisi velint fructus iræ pestiferos atque undique funestos participare. Iræ gliscenti mox forte lupatum injiciatur; retrò cogitetur, quæ causa sit furoris, modica nempe & sæpè pravis tantum suspicionibus infecta. Quidquid etiam causæ fuerit, discant singuli fortiter à se repellere. Sunt liberi, aut infantes, qui rancorem excitant? ætati aliquid donetur infirmæ, ignaræ, ita tamen, ut in h's scelera moderatè puniantur, sedatâ irâ ut jam monuimus; tua simul probra in mentem revoca, quibus multò sæpius iram inflâsti. Sunt parentes, qui æstus iræ adaugeant? caveatur sedulo, ne quartum Decalogi præceptum propriam in perniciem violetur. Omnis honor, omnis cultus parentibus debetur, utut illi nos premere videantur. Femina b'ilem movet? operæ pretium non est, nugis & gerris femininis patulas aures exhibere. Apud prudentes fidem non reperiunt temerè asserta. Volant revolant harum spicula, sed neminem feriunt. Ita earum fert indoles & in garrulitatem pronior natura: *quando conveniunt Ludmilla, Camilla, Suilla, sermonem faciunt & ab hoc & ab hac & ab illa.* Prætor est, judex aut Magistratus est, qui iram

K.

Doctrina ab Ethnicis data Christianis

L.

Iræ incentiva varia extinguuntur.

ex.

exacuit! id Pfaltis Regii effatum (16) servetur: *tange montes, 16) Pf. 143.*
& fumigabunt, seu quod idem fuerit, nolite montes tangere,
 ne fumigent, & perdant praefervidos attrectatores. Quod verti
 non potest, feratur patienter. Vindicabit ol m Deus iniquita-
 tem, & coronabit patientiam. Ingrati & hispidi sunt clientes,
 qui suscitent rancores? mirum nemini videatur, quod tritum
 est & panè quotidianum. Mundi stylum necdum didicit, qui
 & hos nescit bolos digerere. Hæc ævi currentis politia est:
 modica errata duro marmori, grandia benefacta & palmares
 gratiæ pulveri inferuntur. Bestia est, quæ iracundiam in-
 flammet? probè iterum caveatur, ne cum locus iræ datur,
 homo perperam iratus bestificetur. Morbus est, qui sapius
 iram provocet? per iram non tolletur morbus, sed augebitur;
 adhæc prima morborum radix quæri debet. Si à Deo solo
 morbus profluxit? Deo cedatur & pareatur. Si verò ipse
 homo per gulam, iram & ebrietatem, per potum & luxuriam
 sibi ultrò tantum malum accersit, sibi uni culpam imputet
 & patienter ferat pœnam peccati. Sapiat unà malò propriò,
 & ut suis à pedibus podagram profliget, paucis contentus vi-
 vat acheloo. Tandem Deus est, qui iracundiam succendat?
 ah! omnis ira irrita est. Tua voluntas Divinæ, non verò vi-
 cissim Divina tuæ illigetur. Sine ipsius voluntate nec passer
 humi ruit, nec pilus è capite difluit, ut Script. perhibet, quan-
 tò minus ergo tam tristis casus, tam gravis morbus accidere
 potuit sine Divinissima Dei voluntate. Fiat itaque Dei volun-
 tas, eique nostræ omnium conformentur. Tandem illud Si-
 racidis (17) effatum memori animo recolatur: *homo homini* (17) Eccli.
reservat iram, & à Deo querit medelam? Deus tot sceleribus 28.
 per nos irritatus, nos tamen æquis hucusque oculis aspexit.
 Volumus ut maxima nobis contra Divinam Majestatem pa-
 trata flagitia clemens Deus remittat, nos pariter minima pro-
 ximo remittamus; iram omnem & rancorem animò proscri-
 bamus, & pariter certi erimus. Deum justam iram in nos
 fulminandam positurum, scelera nostra funditus aboliturum,
 & eadem charitate, quâ nos in terris proximos ex-
 cipimus, nos in cœlis amplexurum.

Amen.

P

Concio